

**Legatio Marchionis Lavardini Romam, Ejusquè Cum
Romano Pontifice Innocentio Undecimo Dissidium**

Sfondrati, Celestino

[S.l.], 1688

28. An Bulla Pontificia Legatos non liget, quia Personam Regis
repræsentant?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62944](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62944)

XXVIII. Vigesimo quintò: Negat Leges, Bullasq; à Pontifice latas ad Principum Oratores, eorumquè domus, & viciniam, seu quarterium extendi posse. (a) Legatum enim personam Principis, ejusquè supremam, & independentem auctoritatem representare; ædes Legati, esse ædes Principis, nec proinde Pontificis legibus comprehendi. Hac Lavardino comperita, & ideò nihil Innocentij Bulla deferre potuisse.

R. Si hæc ita habent; ergo non solum Romæ Regiis Legatis jus Asyli & Quarterii, sed omnibus Principum Legatis, & in omnibus aulis competet, ac præsertim Parisiis Legato pontificis. Hic enim eadem ratione, quâ Lavardinus causari poterit: se pontificis supremam & independentem auctoritatem referre: ædes suas, ædes esse pontificis, nullisque Regiis Legibus subjacere, nec à Regiis satellitibus viciniam suam percurri posse. Quæ omnia si nec Parisiis, alibi locum habent, cur habeant Romæ? an

(a) Folio. 13.

an verò soli Galliæ Legati Principem suum repræsentant? Et si esse Galliæ Legatum est legitimus titulus Asyla & Quarterium obtinendi, cur hoc tantum Romæ, & non alibi gentium? Certum igitur est omnium Principum Gentium, què exemplo, Jus Asyli & Quarterii saltem extra proprias ædes, multoque magis in tota vicinia Legatis Principum nec deberi, nec dari; malè igitur à Lavardino petitur titulo Legationis.

Taceo Lavardinum Legatum non esse, cum, ut sæpè repetitum, non solius mittentis consensus Legatos faciat, sed etiam Principis, ad quem mittitur.

Taceo in nupera Innocentii Bulla non contineri Legem verè humanam, sed divinam & naturalem (cui omnes non tantum Legati, sed etiam Principes subduntur) videlicet: *Non invadendi, nec retinendi aliena domino invito.*

Taceo denique Legatos etiam agnitos, receptosquè multis ex causis remitti posse, præsertim cum hostilia moliuntur, alienam Jurisdictionem invadunt, aut

invasâ abstinere nolunt, cumq; Principi,
ejusq; Ministris Justitiæ insultant, ut nu-
per Lavardinus.

XXIX. *Vigesimo sexto*: (a) Objicit
possessionem immemorialem.

IV. Hoc unicum est argumentum, quo
decipi solent simplices, rerumq; ignari;
& tamen instar aliorum planè vanissi-
mum: imò tantum abest, præscriptio-
nem obtendi posse, ut potiùs hoc ipsum
jus immunitatis & Asyli pro exemplo
serviat rerum impræscriptibilium; adeò
ut si in scholis Juris-Consultorum quæ-
ratur: *Quodnam sit paradigma rerum,*
quæ nunquam præscriptæ, sunt, & nunquam
præscribi possint? Respondere debeat:
Jus Asyli à Lavardino Romæ petitum; in
hoc enim uno omnes defectus præscri-
ptionis conveniunt.

Piget me ad ista devolvi, sed post-
quàm Gallus hoc argumento uti voluit,
in eoq; summam rei collocare, non pos-
sum filere. Nego ergo hoc jus Asyli à
Gallis præscriptum esse, aut aliquando
potuisse præscribi.

(a) *Fol. 14.*

Nam